

DADZIS

Noskanējs
imantslochmelis@inbox.lv

1978

SATĪRAS
UN HUMORA
ŽURNĀLS.
IZNĀK
KOPĒ
1957. GADA
DIVAS REIZES
MĒNEŠT

© LKP CK izdevniecība,
«Dadzis», 1978.

Nr

18

- Atvedām rezerves daļas kombainam.
- Vairs nevajag. Tas jau skaitās norakstīts.

PARADOKSI

Saules staru dzīvinošā un svaigā gaisa spirdzinošā ietekme uz govslapiem ir vispārzināma un nenoliedzama. Taču skaidrs, ka piena iegūšanai ar zilām debesīm vien ir par maz. Vajadzīga vēl arī barība. To apstiprina kaut vai Bērsteles padomju saimniecības pieredze.

«Piens govij uz mēles,» māca sena paruna. Un otrādi — ja barības nav, govīs pienu norauj. Kā minētajā saimniecībā. Jūlija beigās izslaukums dienā no govīm bija 2,9 kilogramus zemāks nekā pērn tajā pašā laikā. Atceļoties augstāk minēto patiesību, mūsu lasītājam ir pilnīgi pamatotas tiesības secināt: paradoksāli, bet Bērstelē govīs ietur slaido līniju!

Tā jau tiešām ir. Kā pagājušajā ziemā, tā šajā vasarā. Pērn lopu barošanai bija sagādāti tikai 43 procenti no plānotā graudu daudzuma. Trūka arī rupjās lopbarības un skābarības. Dienas devas iznāca visai pieticīgas. Nav noslēpums, ka tik mērena barošana atsaucas uz ganāmpulka ražību vēl arī vasarā. Protams, ar labi koptām ganībām un zaļbarību iespējams aizlāpīt diezgan pamatīgus ziemā ietaisītos robus.

Bet vai tā notika Bērstelē? Diemžēl ne. Kultivēto ganību applaušana ievilkās garumā. Līdz jūnija vidum pirmo reizi bija applauta nepilna puse no ganību platībām. Sastādīja arī aploku apganīšanas grafikus, ko, protams, neievēroja. Tajā pašā laikā bērstelnieki neiztika bez īpatnībām, kas ir pretrunā ar veselā saprātu. Vasaras vidū, pēc grāmatvedības datiem govij dienā norakstīja 72 kilogramus ganību zāles, kas nodrošinātu vismaz 14—15 kilogramu piena

ieguvi dienā. Nekā tamlīdzīga, kā zināms, nebija. Tātad šis paradokss pastāvēja tikai uz papīra. Kā jau to nav grūti iedomāties, arī zaļbarību šajā laikā nepiebaroja. Līdz ar to nav īpašas vajadzības vēl sīkāk paskaidrot, kāpēc Bērsteles padomju saimniecībā samazinājusies piena ganāmpulka produktivitāte. Te, protams, var pavaičāt, kas traucē bērstelniekus saražot vairāk lopbarības. Varbūt sliktāka zeme nekā citās Bauskas rajona saimniecībās? To taču neviens neņem kaut cik nopietni — zemes novērtējums sasniedz gandrīz 80 balles, par ko daudzi rajoni var tikai sapņot. Savādi, bet, saimniekojot tik auglīgā zemē, saimniecība lielā mērā balstās uz tā dēvētajām «kombikorma dienām», kas zināmā mērā simbolizē svētkus. Šis — kurš jau pēc kārtas?! — paradokss jūti atsaucas uz piena pašizmaksu. Šogad viena piena centnera barības ražošana izmaksā 3,75 rubļus vairāk nekā pērn.

Protams, stāvoklis nav un nevar būt noslēpums Bauskas rajona Lauksaimniecības pārvaldei. Kā šī cīņai jāiestāde palīdz Bērsteles padomju saimniecībai?

— Izsauc uz bilances komisiju un nomazgā galvu, — teica kāds no saimniecības darbiniekiem.

Skaidrs, ka pārvalde ne tikai «mazgā galvu». Tā dod arī visumā pareizus norādījumus un padomus. Taču sliktas organizācijas dēļ šie labie nodomi nepārvēršas par vēl labākiem darba rezultātiem. Un tas diemžēl vairs nav paradokss...

M. OSĪTIS

PĀRPRASTA LAIPNĪBA

— Te, lūdzu, būs kaklasaite, kuru nupat izvēlējāties. Es to iesaiņoju zilā papīrā

— Pateicos.

— Varbūt jums labāk patik rozā papīrs? Varu iesaiņot rozā papīrā.

— Nē, nē, pateicos. Viss ir labākajā kārtībā. Man patik zila krāsa.

— Brīnīšķīgi! Jums ir laba gaume. Maksājiet vienu rubli un trīsdesmit četras kapeikas.

— Lūdzu, te būs.

— Mersi. Te ir divi rubļi. Sapemiet atpakaļ sešdesmit sešas kapeikas. Varbūt vēlaties odekolonu? Ir šiprs.

— Nē, pateicos.

— Ir matu laka. Varat nopirkt sievietei. Galvoju, viņa priecāsies.

— Pateicos. Man nav sievas.

— Žēl. Varu jums piedāvāt cigarešu iemuti. Dzintara. Ļoti eleganta.

— Pateicos. Es nesmēķēju.

— Varbūt gribat iegādāties naudas maciņu? Laipni lūdzu.

— Pateicos. Man tiešām vai rak nekā nevajag. Vienīgi varbūt to gramatu...

— Kādu grāmatu?! Seit ir galantērijas veikals nevis grāmatnīca.

— Protams... Es tikai vēlējos ierosinājumu grāmatu...

— Ak šitā! Tātad jums liekas, ka es jūs slikti apkalpoju?

— Nebūt nē. Es vienkārši gribēju...

— Skaidrs... Man jūs uzreiz likāties aizdomīgs. Tāpēc jau es

te lēkāju ap jums kā ap tādu neredzētu eksponātu. Sakie skaidri, ko jums vajag — importa džemperī? Tos visus izpārdeva vēl vakar. Ja neticat, ejiet pie vadītājas! Viņa jums pateiks to pašu.

— Pateicos, man nevajag importa džemperī. Es tikai...

— Ak nevajag!... Ko tad jūs te nacāt? Ko glūnat uz mani kā suns uz kaulu? Skaidrs, čehu sandales gribat! Pēc acīm redzu. Iegrūdāt piecnieku mūsu apkopējai, lai šī jums to slepeno ziņu pačukst! Ja tā, tad savu naudiņu veltī esat izmetis! Sandales bija, bet devām tikai pašu biedriem. Skaidrs?

— Pateicos, man ir sandales.

— Bilde klāra! Jums kāds ir papūtis, ka veikālā ir poļu lietussargi, vai ne? Nav lietussargu, varat kaut vai tūlīt list zem letes un apskatīties!

— Bet piedodiet...

— Ak šitā! Gribat rakstīt sudzību? Nu, rakstiet, rakstiet! Ne jūs pirmais, ne pēdējais!

— Negribu!

— Nu ko tad jūs gribat? Ārpus kārtas dabūt zamsa cimdus? Tos mūsu labākie klienti jau pusgadu gaida...

— Man nekā nevajag. Es tikai gribēju ierakstīt pateicību par laipnu apkalpošanu.

— Nepūtiēt pilites! Ja kārtīgs cilvēks grib pateikties, viņš ierosinājumu grāmatu neprasa...

J. JUZEFS

KO DARĪT?

Robčiks bija saņēmis prēmiju — desmit rubļus. Ko darīt: varbūt iepriecināt sievu? Viņai visvairāk patīk zilas atrautnītes, bet tās neder — pārāk lētas. Nopirkt smaržas? Hm, ej nu sažini, vai patīks, — esot gan rūgtas, gan saldās. Kuras tās īstās, Robčiks nezināja. Nesmukums vien var iznākt.

Paņemot pirmos arbūzus? Un, ja nu tie sievietei negaršos, — atkal kreņķi. Modernu džemperī? Laikam neiznāks!

Neko prātīgu Robčiks nevarēja izdomāt. Bet nauda dega kabatā.

Te pienāca kolēģis no blakus nodaļas.

— Klau, vecais, met trijnieku!

Robčiks meta. Pēc tam otu, tad trešo.

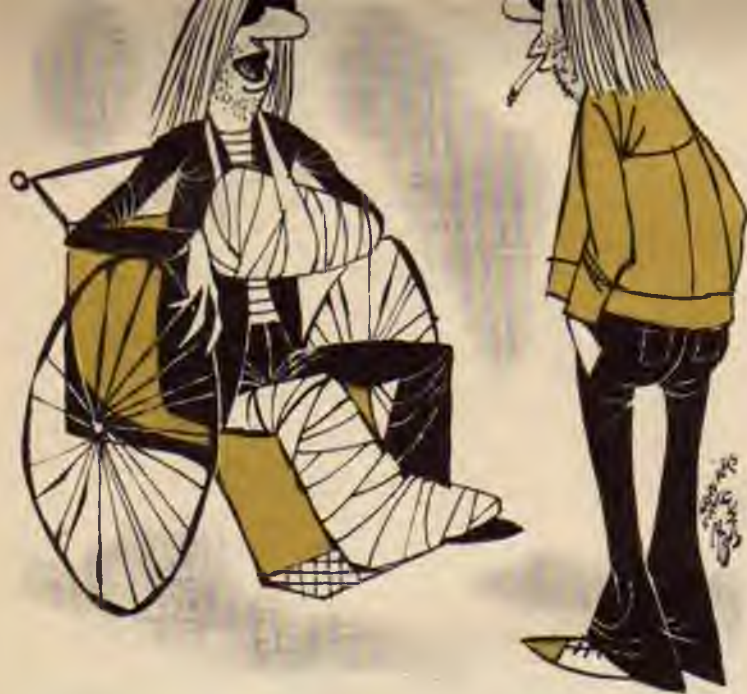
...Viss beidzās ļoti laimīgi — Robčikam vēl atlika rublis aliņam un zilo atrautnīšu pušķim.

BERZIŅU JURIS

I. MELGAILIS

Gaidīšanas vaina

— JAU TREŠO NEDĒĻU BRAUCU BEZ AVĀRIJĀMI

G. VINDEDZIS

FINIŠS

Lazda bija apzinīgs darbinieks, tikai viņam bija vājš raksturs. Viņš rītos nekad nevarēja laikus piecelties. Tāpēc ieešana uz darbu izvērtās par pamatīgu skriešanu.

Kārtējo rītu aizgulējies, Lazda drāza uz trolejbusu. Trolejbusā iekšā neticis, viņš skrēja kājām. Netālu no savas darbavietas Lazda panāca priekšnieka vietnieku un aizsēla viņam garām, bet pie rūpnīcas caurlaižu biroja — arī pašam priekšniekam.

Kādu dienu priekšnieks Lazdu iesaucā savā kabinetā.

— Draudzīn, tu labi skrien! Vajadzēs aizstāvēt mūsu rūpnīcas krāsas sporta sacenstībā ar kaimiņiem.

Lazdu iedalīja rūpnīcas izlasē. Diemžēl sacenstībā viņš startēja gaužām vāji. Visi brīnījās, kāpēc Lazda, tāds dūšīgs skrējējs, pienāc finišā pēdējais.

Talkā nāca rūpnīcas psihologs. Aprunājies ar Lazdu, viņš ieteica uzbūvēt uz finiša līnijas rūpnīcas vārtu maketu dabiskā lielumā un uzstādīt pulksteni, kas rāda laiku pāris minūtes pirms astoņiem.

Notika tas, kam bija jānotiek. Lazda uzvarēja. Toties visiem par brīnumu gausi sāka skriet pārējie rūpnīcas sportisti. Daži vispār neskrēja.

Nācās finišā ierīkot rūpnīcas kases maketu. Bez pulksteņa.

A. RIJKURIS

Viktors Našenieks gaida. Ne jau nez kādus pasaules brīnumus. Vainodē, kur viņš dzīvo, diez vai tādi tuvākajā nākotnē arī būs. Vienīgais, ko viņš pacietīgi gaida, ir personiskā mopēda «Verhovina» motors. Rāmis stāv mājās, bet motora nav.

Protams, var vaicāt, kāpēc motors atdalījies no rāmja. Gluži vienkārši tāpēc, ka 1976. gadā pirktajam mopēdam jau 1977. gadā motors sagāja dēli un konusus. Našenieks tūdaļ iepakoja sanikojušos motoru sviesta kastē, apšuva ar audumu un aizsūtīja uz lecavu. Uz specializētā ražošanas uzņēmuma «Autoserviss» motociklu tehniskās apkopes staciju. Sak, varbūt tur dzelzs gabalam saskaņā ar garantijas noteikumiem iepūtis atpakaļ zudušo rūkšanas spēju.

Pagāja laiciņš. Pagāja vēl laiciņš. Pagāja pavisam ilgs laiks. Mopēda rāmis stāvēja mājās, bet tehniskās apkopes stacija klusēja. Beidzot 1978. gada janvārī Našenieks saņēma stacijas brigadieru V. Cīmura parakstītu vēstulīti:

«Jūsu mopēda dzineis ir sen gatavs. Nosūtīt pa pastu nevaru jo nav tadas pasta-kastīti kur viņu varetu ielikt. Gaidu kad lecavas pasta pienaks attiecīga kastīte.»

Vēstulīte visā visumā bija optimistiska un viesā zināmas cerības. Našenieks saprata, ka viņš nav vienīgais gaidītājs, un viņam pat kļuva mazliet žēl V. Cīmura,

kurš arī gaida, kad pastā pienāc attiecīga kastīte.

Pagāja atkal laiciņš. Pagāja vēl laiciņš. Pagāja pavisam ilgs laiks pēc atbildes saņemšanas. Bija augusts.

— Man būtu jāsūta motors. Vaiņodi?! — V. Cīmurs tagad bija nāns. — Jā, patiesi, vēstuli es Našeniekam aizrakstīju, bet tolaik es biju tikai brigadieris. Tagad esmu stacijas priekšnieks... Un vispār, lai viņš pats brauc pa kalniņiem.

Spriežot pēc šiem vārdiem, priekšnieki brīžiem domā pavisam citādi nekā zemāk stāvošie un sēdošie darbinieki. Tāda acīmredzot ir priekšnieku darba specifika. Viņiem jāredz tālāk, jāredz dziļāk un jāredz tas, kas jāpārējiem apslēpts.

— Kas maksās par pārsūtīšanu, ko? — stacijas priekšnieks V. Cīmurs vaicā.

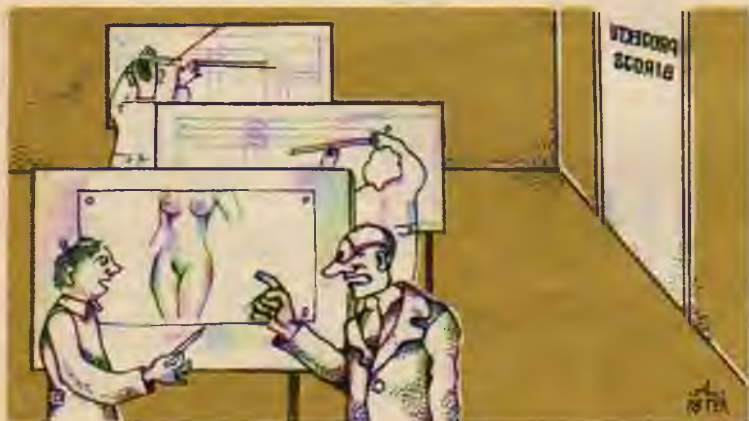
— Bet jūs taču rakstiski apslēdījāt, ka nosūtīsiet, — viņam saka. — Galu galā, ir pasta sakaru pakalpojumu veids — sūtījums ar uzliktu pēcmaksu.

— Pakalpojumu veids ir, bet kastes taču nav! — Cīmurs atbild. — Un, ja kastes nav, motoru nosūtīt nav iespējams...

Un pilsonis Našenieks Vainodē vēl ilgi gaidīs savu mopēda motoru. Paies gadi, un viņš gluži jaunu mopēdu varēs ierakstīt antīko mašīnu īpašnieku klubā.

Jo, kas gaida, tas sagaida.

A. BRĀLIS

— AR KO JŪS NODARBOJATIES?
— ES... Ē... RISINU VISPĀRCILVĒCISKAS PROBLĒMAS.

V. BRIEDE

I. MELGAILIS

DIVNIEKS

Tā saukto neorganizēto Jūrmalas atpūtnieku vidū, kuri sevi mazliet ironiski dēvē arī par savvaļniekiem, mēdz būt prāvs procents visnotaļ organizētu ļaužu. Būdami šai jomā pieredzējuši, viņi savlaicīgi pieieic gultasvietas pie laipnajiem iepriekšējo gadu saimniekiem, ieradušies atpūtas vietās, tie tūdaļ parūpējās arī par biļešu iegādi atpakaļbraucieniem.

Matemātikas profesors S. Bermanis un viņa draugi, kuri gadu no gada savu atvaļinājumu pavada Kauguros, pieder tieši pie šīs kategorijas. Tāpēc 17. jūlijā profesors piezvanīja Jūrmalas pasūtījumu pieņemšanas birojam, kurš atrodas Lielulb. Pieteikums Nr. 554 divām vilciena biļetēm RTge—Adlera uz 29. jūliju tika laipni pieņemts un apsolīts, ka 27. jūlijā no pulksten 10 līdz 16 tās piegādās mājās.

Ko labāku atpūtnieki vēl lai vēlētos!

Kaut arī pasūtītāji gluži labi zināja, ka uz pašu attālāko Jūrmalas rajonu biļetes diez vai piegādās dienas pirmajā pusē, taču viņi bija disciplinēti un visu dienu pacietīgi uz mainām dežurēja.

Pasūtījumu birojs arī bija savu uzdevumu augstums. Tieši pulksten 16 un 10 minūtēs gaidītā mašīna ieradās. Dežurants, kļūstībā slāvēdams krietni pakalpojumu dienestu, steidzās pretim atbraucējam.

Tas laipni sasveicinājās un vēl laipnāk paziņoja, ka viņš ieradies ar bēdīgu vēsti. Bīlešu neesot! Sākumā gaidītāji šo ziņu uztvēra kā ne visai asprātīgu joku, taču atbraucējs pārliecinotši izklaidēja šo vieglprātīgo maldīšanos.

Dabiski, sacēlās uztraukuma vētra. Kā nav? Kāpēc nav?

Nelīdžēja ne zvanīšana uz biroju, ne braucieni. Nav, un punkts.

— Es esmu Harkovas Lauksaimniecības institūta uzņemšanas komisijas locekle, un komisija sāk darbu 31. jūlijā, — skaidroja N. Skablinska. — Man obligāti jābūt.

— Saprast saprotam, bet bilešu nav.

— Kāpēc jūs par to nepaziņojāt agrāk?
Jautājums palika bez atbildes...

Un tā atvaļinājuma pēdējās dienas, neraugoties uz saulaino laiku, bija sagan-dētas ar skriešanām un rindās stāvēšanām. Ar lielām grūtībām N. Skablinskai tomēr izdevās aizlidot 30. jūlijā.

Iespējams, ka pakalpojumu biroja laudis sacīs — labi, kas labi beidzas.

Nu nā, cietīti! Ļoti - slikti! Profesors S. Bermanis un docente N. Skablinskā jums ielika divnieku.

M. CALIS

I. MELGAILIS

— RE, RE, CIK BRIGADIERIS PRIECĪGS, VARĒS UZ CŪKAM NO-
RAKSTĪT TO, KAS NĒMAZ NAV STĀDĪTS.

G. VINBEDZIS

KARTUPEĻU BIEZENIS.

U. MEZAVILKS

Kabinets. Rakstāmgalds. Direktors. Zvana telefons. Direktors noco! klausuli.

Direktors. Klausos. Jā, jā, jā! Nu tad beidzot mums būs laboratorijas vadītājam! Un pat ļoti laba? Sūtiet tūlīt pie manis! Kā viņai uzvārds? Labi. Paldies! (Noliek klausuli. Pie durvīm klauvē.) Ienāciet!

Pūpēde. Labdien!

Direktors. Lūdzu, lūdzu, biedrene Pūpēde. Sēdieties! Kā man tika ziņots, jūs esat inženiere ķīmijā un jau četrpadsmit gadus esat nostrādājusi rūpnīcas laboratorijā.

Pūpēde. Pilnīgi pareizi.

Direktors. Piedodiet par ziņkārību, bet gribētos zināt, kāda iemesla dēļ jūs maināt darbavietu.

Pūpēde. Atklāti runājot, tāpēc, ka vecajā darbavietā man nav nekādas perspektīvas.

Direktors. Kā tad tā? Jūsu laboratorijas vadītājs taču gatavoja iet pensijā...

Pūpēde. Kas jums to teica?

Direktors. Pirms nedēļas jūsu rūpnīcas kadru daļas vadītājs zvanija un interesējās, vai mums nav šim amatam piemērots cilvēks.

Pūpēde. Lūk, kā! Tādā gadījumā man vēl vairāk ir pamats mainīt darbavietu.

Direktors. Lūdzu, piedodiet, bet es tomēr nesaprotu, kāpēc jums, pieredzējušai speciālistei, nepiedāvā šo vietu.

Pūpēde. Redzat, mans vīrs...

Direktors. Saprotu, viņš arī strādā tajā pašā rūpnīcā.

Pūpēde. Tur jau ir tā nelaime.

Direktors. Varat nestāstīt. Viss ir skaidrs... Tātad jums būs vajadzīga arī dzīvoklis. To jūs dabūsi. Mums drīz uzbūvēs jaunu māju.

Pūpēde. Nē, nē, dzīvoklis man ir.

Direktors. Nu, bet sakarā ar to, ka jūsu vīrs... nav saskaņās...

Pūpēde. Mums ir lieliska saskaņa!

Direktors. Nekā nesaprotu. Jūs pati tikko teicāt, ka vienīgi vīra dēļ...

Pūpēde. Tā tas arī ir. Ja viņš nebūtu rūpnīcas direktors, es jau sen strādātu par laboratorijas vadītāju. Bet paaugstināt amatā personīgo sievu... Jūs pats saprotat.

Direktors. Ak, tādas tās lietinas! Jūs tātad esat biedra direktora Pūpēža dzīvesbiedrē! Žēl... Ļoti žēl! Jo, zināt... Es nupat atcerējos, ka mums šī vieta taču jau ir aizņemta! Sorīt pienēmām jaunu speciālistu...

(Pūpēde aiziet.)

Direktors (noco! klausulī un uzgrīz numuru). Kadru daļa? Ko jūs man te atsūtījāt? Ak, jūs zinājat, ka viņa ir biedra Pūpēža sieva? Un tomēr sūtījāt viņu pie manis? Nu paklausieties! Un ja nu pie mums gadās kaut kas tāds, ko kaimiņi nedrīkst zināt? Mēs taču esam radniecīgi uzņēmumi! Turpmāk tādus jokus netaisiet! Ar galvu vajag domāt, ar galvu!

C. MELAMEDS

Ak, šīs sievasmātes!

— Nesaprotu, kā tas iespējams: tu nepārtraukti strīdies ar sievu, bet sievasmāti tajā pašā laikā arī debesi.

— Saproti! Jā, draudzīgi, viņa vienmēr ir bijusi pret mūsu laulībām...

Sievasmāte: — Kad atiet mans vīciens!

Znots: — Pēc divām stundām trīsdesmit četrām minūtēm un trim sekundām.

— Kā klājas sievasmāte!

— Briesmīgi! Viņai ir neiralģija, neirīts, neirīts, neirastēnija un sākas neiroze...

— Piedodiet, nav taču iespējams manīt visus simptomus uzreiz!

— Ir iespējams, Sieva uzdāvināja viņai medicīnas vārdnīcu, un viņa patlaban studē burtu N.

Vīrs meklēja šķūnī zāģi un, nevarēdams atrast to, uzsauc:

— Kur mūsu vecais zāģis!

Un tūlīt atskanēja sievasmātes balss:

— Ja nu arī esmu zāģis, tad ne jau tik vecs!

DZ. SARMIŅA

Nīku autobusu pieturā, kad garām pabrauca mirdzošs «Zigulis», kaukams nobremzēja, un tā pavērtajās durvīs ieraudzīju elegantu sievieti, kas spartīgi mēja ar roku.

Man? Palūkojos apkārt. Leikam man. Kā tad, ka man — vārdā, lai sauc. Vai dienā, tā taču Mare! Sveika, sveikal! Ceturtajā klasē, tā teikt, sirdsraudzenes bijām. Kā izaugusi... Elegants kostīms, maģiņa... Pašas, vai? Vīra? Laimīgā!

Cik jauki sēdēt tādā maģiņā. Tīri, silts, mūzika... Ja ne tu, Mare, es vēl nīktu pieturā, tad iespīestos tajā kastē, ko sauc par autobusu, un spīdīta, grūstīta, bezgala nogurusi nonāktu maģiņās. Bet tagad... Ak, Mare! Tas ir lieliskil! Kā tu mani pazini? Tik daudz gadul... Jā, maināmies. Kas tev, tev jau raksturs tāds, tā teikt, vienkāršs... Bet mani nomāc sarežģītās attiecības starp cilvēkiem. Tu jau zini, esmu briesmīgi kautrīga. Tur arī ir visu grūtību sakne. Kur citi viegli pārkāpj, es pakļūpu. Atceros, slimoju ar radikulītu. Ko tikai nedarīju, kādas zāles nedzēru — neitdzēja. Tad labi paziņas teica — vajag smērēt. Ne jau man — ārstam. Cilvēdi nav tā īstā interese. Ne tās zāles dod. Tad nu es domāju — ko vajag, vajag. Aizeju, izvelku desmitnieku — te, lūk, par pūlēm. Muļķe? Protams, muļķe. To visi pēc tam teica. Kā ārsts nosarka, kā kliez uz mani... Māsiņa deva sirdsdrāpes. Ne man, kaut man tās bija vajadzīgas ne mazāk. No tās reizes man trauma. Stress. Kā nāku līdzi došanai, tā mu-

le sausa, piere sviedros, rokas trīc, kājas aukstas. Citi saka, tas aiz skopuma. Nav tiesa. Iekšēja reakcija. Vajag, bet nevaru. Cilvēki gaida. Jūtu, ka gaida. Atnāk pastnieks, atnes telegrammu. Gaida. Pēc acīm redzu, jūtu, saprotu, bet nevaru! Mājās visi krāni tek, televizors otru mēnesi nedarbojas. Frizētāvā divreiz pie vienas un tās pašas meistares neēju. Ķītelim kabatas lietas, man pie paša deguna. Bet es nevaru. Zinu, cik labi tad man ilgvilni stāvētu — bet nevaru. Grūti. Laime, ka veikalos varu brīvi iet. Gadās jau arī tur kāda pārlieku laipna pārdevēja, tik laipna, ka man kājas paliek aukstas, rokas... Otrreiz vairs uz turieni neēju. Bet tas jau gādās reti.

Grūti dzīvot, kad no tevis visi kaut ko gaida...

Un tu? Es te visu laiku tikai par sevi. Kā tu dzīvot? Jā, to tu labi pateici — dodu, ko no manis gaida, ņemu, kas man pienākas; tāpēc dzīvoju vienā mierā. Laimīgā! Ja es tā varētu teikt... Tūlīt būsim aizbraukušas. Nākošā šķērsiela...

To viņa labi pateica — ņemu, kas man pienākas. Interesanti, cik viņa ņem? Ar autobusu es būtu nobraukusi sešdesmit kapeikas. Dot rubli? Kaut kā neērti. Ceturtajā klasē sirdsraudzenes bijām. Vai nu... Jeb... Ak, kungs, jūtu, ka mute kalst. Pleire nosvīdusi. Kājas metās aukstas... Pieturil! Prom!... Atrāk prom!... Neizturam! Bērniņas draudzene, sirdsraudzene! Bet gaidal... Jūtu, ka gaida!

Ā. RIJA

E. RUSMANIS

A. MUKANS

GRIBASSPĒKS

Pirmdienā pēc atvaļinājuma Sviķis darbā atgriezās ar stingru lēmumu: sākot ar šodien, vairs ne lāstīst! Nā — un caurī! Galu galā nav nemaz tik grūti atteikties, nepieciešams vienīgi gribasspēks. Un galvenais — nedzert pirmo piedāvāto glāzi. Ja kāds īpaši uzbāzīsties, Sviķis pieklājīgi pateiks: «Paldies, es atturos, es vispār nelietoju.» Un punkts. Jautājums izsmelts.

Sviķis vēl nebija īsti paguvis iejusties darba atmosfērā, kad kolēģis Brensons uzaicināja tuvākos līdzstrādniekus grāmatvežu istabā, kā pats izteicās, «pie nēcili klāta galda atzīmēt dienu, kad cilvēks atkal kļūst par vienu gadu vecāks».

— Nu tad uz tiem četrdesmit! — grāmatvedis Staležs pacēla glāzi, un visi nodaļas darbinieki sekoja viņa piemēram. Visi, izņemot Sviķi.

Pirmais to pamanīja pats gaviļnieks.

— Pag, pag, — viņš iesaucās. — Sviķim laikam nav ielietst!

Tāču ielietst bija.

— Es vairs nedzeru, — Sviķis atturīgi paskaidroja.

— Ohol — darbabiedri pārsteigumā aizmirsa pat savus mērīnus iztukšot. — Kas tev lācies?

— Es... man... — Sviķis sāka meklēt piemērotākus vārdus, — man veselība vairs nav īsti... kā to teikt... kārtībā. Aknas, zināt... Un nieres arī, — viņš sāka meklot.

— Nedzen velnu, Sviķīti, — Staležs bridināja. — Vai tev vairs nepatīk mūsu kolektīvs?

— Viņam skauž, ka Bren-

sonam tikai četrdesmit! — iespurdzās kasierīte Veriņa.

Brensons, lūpas sakniebis, lūkojās griestos un noteica neko.

Vienīgā saprotošā dvāsele izrādījās algu grāmatvede Svilpe.

— Tev nopietni kas nelāgs ar veselību? — viņa apjautājās. — Pie ārsta jau bijī?

— Jā... — Sviķis sastomījās, — tas ir, vēl nebiju... Bet šeit, — viņš piespieda roku pakrūtei, — un šeit dur un splež.

— Viens kampars tev akurāt izdziedās visus dūrējus un spiedējus, — Staležs jau laipnāk noteica un pasniedza Sviķim glāzi. — Čert iekšā, un nekāda kaite tev vairs neskādēs!

Sviķis pašķielāja uz glāzi un žēli nomurmināja:

— Es tiešām nezinu...

— Dzer, kad tev dod! Neapvaino kolēģi, viņam šodien šūpa svētki, bet tu kā tāds pūslis!

— Labi, — Sviķis beidzot padāvās. — Bet tikai šo vienu.

— Kāda runa! — Staležs atmeta ar roku. — Nu tad lai iet, kur tie citi gājuši!

Sviķis nopūtās un, acis piemiedzis, izmeta glāzi. Pēc tam, dziļi ievilcis elpu, slepus pataustīja sānus. Velna milti, patiešām sāk dur!

— Nu, kā? — Staležs vilnīgi piemiedza aci. — Varbūt vēl vienu?

Šoreiz Sviķis pats pastiepa tukšo glāzi pretī. Galu galā, nekas vēl nav zaudēts. Atturības kūrī var sākt arī no rītdienas. Pats galvenais, cilvēkam jābūt ar dzelzainu raksturu un stingru gribasspēku!

Z. DONIS

— UN KĀDI BŪTU JŌSU TUVĀKIE PLĀNI!
— DABŪT ZIGULI, PAKĻĀJU VIESISTABAI UN IELIKT VASARNĪCAI PAMATUS...

G. VINDIEDZI

I. DZERKO

STARP CITU

Rimēt grūtāk nekā dzejot: dzejoli var rakstīt bez atskaņām, rīmes — ne.

Nodarīja otram pāri, lai pēc tam varētu mierināt.

Zināja sev cenu — bija pārdevies «zaļajam pūķim».

Dzīvoja ārkārtīgi slikti — visu taupīja nebaltām dienām.

Dažs tā strādā, ka visu var dabūt gatavu; cits neko nedara, jo visu dabū gatavu.

Izmetiet no popdziesmas vārdus — nepamanīs!

Arī nopietnībā mēdz būt sava daļa humora.

Visu mūžu gaidīja īsto darba mīlestību.

A. LEJIŅŠ

— KO TU SPLAUDIES KĀ KAMIELISI!

E. OŠS

DOTS DEVĒJAM ATDODAS

Gvido sparīgi mani aizrāva šanis.

— Vai tu esi galīgi izkokuļis prātul — viņš nikni čukstēja, spiezdams man pie acs metāla rubli. — Tavos gados ielaisties ar pienapulkami!

— Es jau neko, — taisnojos. — Es tikai aizrādīju.

— Un kas tu tāds esi, ka vari aizrādīt? — Gvido vilka mani aizvien tālāk no notikuma vietas. — Un ja nu tagad atbrauc milicija? Par to tu padomāji?

— Viņi iesāka, viņi huligāniski uzvedās.

— Nu un tad? Tevi aiztika, vai? Huligāniskil! Vai tāpēc kādam gabals nokrita? Nā! Bet tagad tev zila acs. Ko rīt teiksi darbā? Visi domās, ka esi bijis piedzēries!

— Ko tad man vajadzēja darīt? — es nesapratu. — Iet mierīgi gerām, kad redzu, ka izlaidīgi zelti nerro meiteni?

— Tur jau ir tava nelaime, — Gvido nopūtās. — Nu nekasi! Vēl tevi var glābt. Lai gan cilvēkam tavos gados jau sen bija

laiks apgūt tik vienkāršu dzīves patiesību un iemācīties neredzēt to, kas nav jāredz.

— Kā? — apjucis apstājos.

— Tas jācu...

— Lūk, lūki! Kāpēc tūlīt viss jāņem pie sirds? Skaties uz dzīvī reāli, tā teikt, no visiem viedokļiem. Nu labi, puikas nerro skuķi. Bet kurš no mums viņu gados to nav darījis? Skuķis raud. Vai tu par to esi pārliecināts? Verbūt tikai izliekas. Verbūt viņai patīk. Verbūt viņa raudātu vēl gaužāk, ja viņu neviens neaiztiktu. Redzi nu... Tāpēc arī tev tagad zila acs. Klausī mani, nejaucies iekšā tur, kur tevi neaicina. Lai varētu neiejaukt, jāiemācās neredzēt.

— Lūk, tā, — stingri turēdams elkonī, Gvido mani bīdīja uz priekšu. — Mēs esam divi veci draugi. Tik dziļi iegrimuši sarunā, ka neko citu neredzam. Puišēji smēķē? Lai smēķē. Ne tu viņu māte, ne tēvs, ne bērnu ietabas inspektors. Veca sieviete paslīdējusi un pakritusi? Varētu

jau pieiet un palīdzēt, bet padomā, kas no tā var iznākt. Labi, tu palīdzēsi piecēlies, salāsti izbārstītos pirkumus, bet tad izrādīsies, ka večiņa kāju salauzusi. Tev nāksies viņu nogādāt slimnīcā. Bet viņa, saprotama lieta, to sētnieci, kas nav iet uz nokaistījusi, sūdzēs tiesā. Tev būs jāiet par liecinieku. Sētniece teiks — namu pārvalde vainīga, smiltis neatveda. Namu pārvaldei būs citi vainīgie. Kamēr vainīgo meklēs, tu kavēsi darbu, uz tiesu steigāsi. Priekšniecība sāks šķēbt skatīties. Labi, jā?

— Nav labi, — piekritu, jo jutu, ka Gvido spriež loģiski. Patiešām, ko teikšu mājās, ieradies ar zilu aci? Labi, ka Gvido laika izpestīja.

— Beidzot esi sapratis, — Gvido apmierināts konstatēja. — Ar laiku tas nebūs nemaz tik grūti. Nebūsi redzējis, neviens neko nevarēs pārnest. Gribi, es... Aul — nepabeidzīs teikumu, Gvido kaut kur pazuda. Apjucis vēros apkārt.

— Ei, vai akls esi? — atskanēja nikns šņāciens no apakšas — Velc ātrāk ārā!

Paskatījos: kā tad — Gvido iekritis kanalizācijas lūkā. Nepatīkama situācija.

— Dod rokul — Gvido steigšini dziedāja.

Jau gribēju tur darīt, bet pēkšņi atcerējos, ka šodien esmu krietni aizkavējies. Gvido dūšīgs, acīmredzot iesprūdis. Ārā dabūt būs grūti. Sanāks liela kopa. Labi, izvilks, bet viņš dusmosies, meklēs vainīgo, gribēs sūdzēties, un man nāksies iet par liecinieku. Vajadzēs kavēt darbu, un ko priekšniecība teiks? Man jau tā pārmet, ka es visur jaucoties iekšā... Nē, jāiet mājās, jāpieliek pie acs mātūdēns komprese. Sieva būs nobažījusies, kur es tik ilgi kavējos. Patiešām, mums taču bija sarunāts iet uz kino. Kā es varēju aizmirst? Un es tiecinus devos mājup. Paspēju laikā.

A. DUMBRĀIS

KAĶIS MAISĀ

Mūsu senči bija jautri cilvēki. Iesmērējuši kādam maisā iebāztu klibu kakli, viņi ilgi smējās par nelaimīgo.

— Re, re! — senči sauca un rādīja ar pirkstu. — Re, kur Antinā! Nopircis kaķi maisā!

Tā radās folklorizēta patiesība, ka ne kaķus, ne arī citu preci maisā pirkt nedrīkst. Taču, kā zināms, viss rit, viss mainās. Šodien cilvēks var bez bažām iet uz veikalu un vaicāt:

— Piedodiet, kas jums tur, tajā maisā?

— Kaķis, — pārdevējs atbild. — Ja nemsit, maksājiet kasē...

Un pircējs iet uz kasi, jo ziņa, ka neviens par viņu nesmiešies. Ikvienam maisam saskaņā ar valsts standartiem ir piešķirta vai pielīmēta zīme, kurā minēta ne tikvien šķira un artikuls, ne tikvien kaķa spalvas krāsa un āgu garums, bet pat cena.

Taču brīžiem dažā labā pārdevējā pēkšņi pamostas senču velniņš. Urda un urda tikmēr, kamēr pārdevējs vairs nespēj izturēt. Pirms kāda laiciņa velniņa urdīšanu neizturēja arī Kuldiņas modernākā veikala «Sadzīves tehnika» sporta preču sekcijā. Tiesa gan, sporta preču sekcijā kaķus nepārdod. Bet maisi tomēr ir. Un tajos slēpjas gan teltis, gan piepūšamie matračī gan gulammaisi.

Bez šaubām tur, kur kaut ko pārdod, rodas arī pircēji. Teltis un gulammaisi iekārdināja Kuldiņas nomas punkta darbiniekus. — Pārdosit uz pārskaitījumu? — darbinieki vaicāja.

— Bet, lūdzul — sporta preču sekcijā iebildumu nebija. Tika uzrakstīts rēķins, pārskaitīta nauda, un nomas punkta pārstāvji ieradās pakalpiņam. Šai brīdī urdigais senču velniņš arī pievarēja sekcijas vadītāju Ainu Spitāni.

— Pag, pag! — viņa teica. — Ja mūsu senči klibu kaķi varēja iesmērēt par veselu, vai mēs lētākas teltis nevaram iesmērēt kā dārgākas? Tās taču arī ir maisos...

Un, lai pārliecinātos, kas notiks, noplēsa maisiem cenu zīmes. Un secināja, ka nomas punkta pārstāvji teltis un gulammaisiņus paņēma, aizveda un iegrāmato.

Diemžēl drīz vien atklājas, ka senči bijuši ne tikvien jautri, bet arī prātīgi cilvēki.

— Ilenu maisā nenoslēpsi! senči medza sacīt.

Un viņiem, kā allaž, ir taisnība. Jo komisija atklāja, ka pirkuma summa par septiņsimt rubliem mazāka nekā rēķinā minētā.

Ne jau sevis pēc centāmiel! — Spitāne tagad taisnojas. — Tikai plāna izpildes vārdā... Lai izpildītu un pārskaitītu...

Var jau būt... Lai gan stasta, ka arī citos nomas punktos pēkšņi atrastas «Sadzīves tehnikā» pirktais preces bez cenu zīmēm.

— Bet tās jau ir nianšes.

P. AURINŠ

J. BULOTA

PAKŠI

(Fejletons bez beigām)

Cilvēks sēdēja pie galdi un lasīja avīzi. Piepeši — pakši — uz avīzes uzkrita ūdens pilieni. Tieši uz virsraksta «Pacelsim sadzīves pakalpojumus augstākā līmenī!» Pakši! Pakši! — vēl un vēl. Tad — čurri — pār lappusi aiztecēja urdziņa un no augstākā līmeņa palika slapja vieta.

Cilvēks pielēca kājās, paskatījās uz griestiem:

— Velns lai...

Ūdens strūkla pārtrauca tālāko kritiku no apakšas. Cilvēks izmetās kāpņu telpā. Troksnis kāpnēs atgādināja kara laiku gaisa trauksmi. Vecmāmiņa no kaimiņu dzīvokļa ar pavārticu daudzja pannu — ātrākais un drošākais paņēmieni, kā brīdināt par stihisku nelaimi. No dzīvokļa uz dzīvokli šaudījās slapji, sabozušies kā salijušas vistas, mājas iemītnieki.

— Tek, tek! — sievietes balss veimānāja.

— Atklāji Ameriku, — bass rāmi aizrādīja. — No kurienes tek — lūk, jautājums, ko atrisināt ir mūsu visu neatliekams uzdevums.

— Zvaniet ugunsdzēsējiem, namu pārvaldei, milicijai! Man skatī izmirkušas visas svētku drēbes!

— Tā jau šie tūlīt skries. Man visa ģimene ir izmirkusi kopā ar svētdienas un darba drēbēm, — bass vienā mierā ducināja. — Sītcēju glābšana ir pašu sītcēju pienākums. Tāpēc visi — mēs augšā!

Augstāvē ieraudzījuši karsto ūdeni, kas plūda pa durvju apakšu, jūn, saklausījusi tvaika šņākšanu, secināja: ūdens tek šai

dzīvoklī, turklāt no radiatora. Dzīvoklis aizslēgts ar divām atslēgām, saimnieki darbā.

No apakšas atsteidzās enerģisks pensionārs:

— Piezvanīju ugunsdzēsējiem, nebrauc. Viņi saka, ūdens neesot uguns, neatbilstot viņu specifikai.

— Birokrātil — sašutusi sievietes balss iesaucās.

— Piezvanīju ātrajai tehniskajai palīdzībai. Nebrauc! Saka, šie neesot melioratori. Lai mēs paši nosusinot savus dzīvokļus.

— Rīkļu rāvāji!

— Piezvanīju uz namu pārvaldi. Santechnikis aizgājis, kaut kur kaut ko taisot. Ieteica mobilizēt kvalificēto un nekvalificēto personālu un organizēt glābējbrigādi.

Glābēju brigāde saformējās pēc pāris stundām. Tā uzlauza pagraba durvis un aizgriezta ciet visus ūdens krānus, kādus tikai varēja atrast. Tad uzslēja kāpnēs, un glābēji kopā ar citiem mājas iedzīvotājiem caur balkonu ielauzās stihiskās nelaimes epicentrā. Tur, brīdī, kad tūlīt pūķu ūdenī, viņi atrada plūdu cēloni — slikti pieskrūvētu radiatora uzgriezni, kas nebijā izturējis spiedienu.

Apakšajos tāvos ūdens vēl krietnu stundu tecēja cauri stāvu pārsegumiem uz mēbeļiem, gultas drēbēm, apģērbiem un pārējo kustamo īpašumu.

Pakši!

— Atkal tek! Palīgā! (Lasiet visu no sakuma!)

Jaunās kurpes

Šķīst uz visām pusēm dubļi
Tētišs saka: šķīstot rubļi...
Kur ir dubļi, to es redzu.
Kur ir rubļi, — nesaredzu.

Es pa dubļiem priecīgs eju,
Es par dubļiem — rubļiem smeju.
Tētim rubļi paliks pāri,
Pirks man jaunu kurpju pāri!

Vecās kurpēs ūdens smejas,
Temperatūra man ceļas.
Es ar jauno kurpju pāri
Iešu visām pelkēm pāri.

ANDRIS ZAUERS

Arī tā ir mīlestība

Izmeklēti. Eleganti
Tirgus traukos puķes vīst.
Precē brašu tirgus tantī,
Lai naudiņa mazāk svīst.

Caura kabata ja pašam
Necaurlaidīgs naudas maisa.
Kas tad ir tā dzīve plašā,
Ja virs galvas tikai gaiss?!

Sādesi kā dieva ple stūres.
Būsi jauns un būsi skaists
Arī tā ir mīlestība —
Zelta drudzis mūžīgais.

K. LIEDE

Tā garā domāšana

Ja tā padomā, par ko gan visu cilvēks
nedomā! Ierauga, sacīsim, dzimtsarakstu
nodaļu un tūlīt sāk domāt, vai nebūtu
laiks šķirties no sievas. Iekāpj Rīgas va-
gonu rūpnīcā izgatavotā dīzeļvilcienā
DR-1P un nododas pārdomām par brākī.

Te nu tūlīt rodas jautājums, kāds sakars
ir dīzeļvilcienam ar brākī. It nekāds! Pre-
cizāk izsakoties, gandrīz nekāds. Un, ja
kādu brākīti var konstatēt, tad tas ir pa-
visam stīcīns. To var arī nepamanīt, tikai
tādā gadījumā nevajag skatīties pa vago-
na logu. Un kāpēc gan lai pasažieris ska-
tītos pa dīzeļvilciena DR-1P logu? Pa
logu viņš tik un tā neko prātīgu redzēt
nevarēs, jo logs būs aizsvīdis. Jā, dīzeļ-
vilcienam DR-1P ir tāds neliels trūku-
miņš — vagonu logi allaž ir nedaudz aiz-
migloti. It īpaši, ja vagonā un laukā nav
vienāda temperatūra.

Nu, lūk, pasažieris sēž vagonā un do-
mā, kas gan tik lieliska vilciena logiem ir
par kaifi. Viņš domā, domā un neko ne-
var izdomāt.

Taču laimīgā kārtā par aizmiglotajiem
logiem ir domājušas arī daudz kompetentā-
kas personas — Rīgas vagonu rūpnīcas
konstruktori. Un domājuši ļoti nopietni, jo
jaunais dīzeļvilciens DR-1A ir pati pilnība.
Skaists, moderns, ērts un, galvenais, pa
jaunā vilciena logiem pasauli var redzēt

pilnīgi skaidri. Tāpat problēma ir atrisinā-
ta un domāšana par aizmiglotajiem lo-
giem līdz ar to būtu beigusies.

Arī nē, domāšana tagad tikai tīši sākas!
Tiktīdz pasažieris redz jauno, caurspīdīgo
dīzeļvilciena DR-1A, viņam paurī iešaujas
dīvalna ideja. Pag, pag, tāpat, nedaudz
izmainot logu konstrukciju, logu aizmiglo-
šanas lēmumu samērā viegli var novērst.
Vai nebūtu pareizi, ja Rīgas vagonu rūp-
nīca nomainītu svīstošos logus arī agrāk
ražotajiem dīzeļvilcieniem DR-1P?

Tiktīdz pasažieris to iedomājas, viņš no-
bīstas. Vai dienā, tas taču rūpnīcā būs
ļoti neizdevīgi! Lieks līdzekļu, materiālu
un darbaspēka patēriņš. Bet... Ja tā la-
bi padomā, kas gan šie grūti caurredza-
mie logi pēc būtības ir? Brākis. Tāpat lo-
gu konstrukcijas izmaiņa būtu brāķa la-
bošana. Sakiet, vai izlabot pieļauto brākī
nav katra uzņēmuma goda lietā? It īpaši
tik slavens uzņēmums kā Rīgas vagonu
rūpnīca. Turkiāt logu konstrukciju izmaiņu
nebūt nav jāveic trīscienas tempā. Kad dī-
zeļvilciens DR-1P nonāk remontā, depo
ierodas rūpnīcas pārstāvis un... Īsi sakot,
ar labu gribu brākīti var novērst. Ja tas
netiks darīts, pasažieriem vēl gadiem būs
jāsēž aiz miglajiem logiem. Dīzeļvilcieni
DR-1P ir ļoti būvēti, tie rīpos ilgi!

A. VECKUMĒLS

— VAI JŌSU VIDO NAV KĀDS ATSLĒDZNIĒKSI!
— VIENS BIJA NO NAMU PĀRVALDES. BET VIŅU PARĀVA CITUR...

U. MEŽAVILKS

DIKTORA BALSS: — Ir pusnakts. Pēc smagas darba dienas saldā miegā gul Ventspils rajona kolhoza «Komunisma ceļš» čaklās lopkopes, modrie tautas kontrolieri un acīgle sargi. Negul tikai... Bet to jūs redzēsiet.

Pa vientuļu lauku ceļu, dobji pakšķinādama, ripo «Java» ar blakusvāģi. Piķa tumsu brīžiem zaglīgi pāršķēl prožektora gaismas strāle. Uz motocikla, krampjaini satvēris stūri, sēž stipri ierēbis vīrietis. Viņam aiz muguras — tikpat leturējies līdzbraucējs. Nakts viesi alkātīgi raugās tumsā. Pakšņi viņu priekšā iznirst liela ūka.

— Klāt esam! — pirmais vīrs nokāpj no motocikla un dodas uz tumšās ūkas pusi. Līdzbraucējs seko viņa piemēram. Pēc mirkļa nakts klusumu pāršķēl necilvēcisks kvieciens. Tad atkal iestājas klusums. Kad motocikls, klusi pakšķinādams, uzsāk atpakaļceļu, uz tā saskatāmi trīs siluēti. Divi naktsviesi un viņiem blakus kulbā kāds nedzīvs ķermenis...

DIKTORA BALSS: — Vēlti priecājas nakts sirotāji, kas nupat pāstrādājuši asiņainu noziegumu! Kad austeris rīts, viss nāks gaismā! Laupītājiem — padomju saimniecībā «Ventspils» strādājošajam Andrejam Dzintaram un «Ventspils kokam» strādniekam Harijam Sūngallim — neizdosies apēst nolaupīto kolhoza cūkul

Pa saules plānietu šoseju trācā ātrumā traucas moskvičs. Pie stūres sēž vīrietis civilā, viņam aiz muguras — divi milicijas darbinieki. Te braucēju priekšā iznirst vientuļš gājējs. Moskvičs strauji bremsē un apstājas.

— Sveiks, Vīgol! — atvēris mašīnas durkšas, saka pie stūres sēdošais. — Vai neesi dzirdējis, kur tagad varētu būt Andrejs Dzintars?

— Viņš nupat kopā ar Hariju Sūngali aizbrauca uz Kļavu mājām. Gatavojās svinēt cūkas bāres... — paskaidro uzrunātais. — Varu parādīt ceļu...

— Tad esam uz pareizām pēdām! — milicijas darbinieki zīmīgi saskatās un aicina mašīnā iekšā arī laipno ceļa rādītāju. — Brauksim kopā! Varbūt vieni paši netiksīm galā...

DIKTORA BALSS: — Jā, vēlti cūkas laupītāji tik rūpīgi svīlina savu upuri. Vēlti rēķina, cik rublīšu ieņems par astoņdesmit kilogramu smago bekonu! Uz Kļavu mājām jau traucas moskvičs, kurā sēž Ventspils pilsētas un rajona iekšlietu daļas autoinspekcijas ceļu uzraudzības inspektori — Ēriks Goldmanis un Vladislavs Kļuvulāns, kā arī ne mazāk uzņēmīgi pilsoņi Uldis Kalnmalls un Vīgo Apermanis. Viņi neļaus Dzintaram un Sūngallim izsaimniekot kolhoza cūkul

Vārves cema Kļavu mājas. Pie pudelēm un ceptas gaļas blodas sēž cūkas laupītāji un viņu vajātāji. Nedarbos pārsteigtie Dzintars un Sūngalls saskatās apmulsuši un sadrūmuši.

Satumsams. Aiz kadra skan cūkas zagļu balsis. Harijs Sūngalls: «Būtu zinājuši, ka šitie zāni ir tik operatīvi un tik ātri saodīs gaļu, nekā nebūtu tik vieglprātīgi rīkojušies!»

«Pilnīgi pareizi!» Andrejs Dzintars piebalso. «Te jau visiem nemaz neiznāk tā pamatīgi ko uzkosti! Vajadzēja nopirkt divas cūkas!»

J. JAUNS

Eurēka

Manu pazīnu Henhūzenu jūs, protams, pazīstat. Šo to par viņu esmu jau stāstījis. Bet, cik smalki Henhūzens iekrita, strādādam celtniecībā, to jūs droši vien vēl nezināt.

Henhūzens ļoti mīlēja kaut ko nolemt. Nolemj, apmierināts sabarzē rokas un jau gudro, ko vēl tādu varētu nolemt. Kā viņa lēmums pildās, par to Henhūzens galvu nelauzīja. Un tā vienā reizē Henhūzens nolēma, ka pār grāvi jāpārliet leipa. Vai pārlīka, vai ne, to Henhūzens nepārbaudīja. Bet te, kā par nelaimi, pēc kāda laika gīmenes locekli saka:

— Gribam redzēt jauno tiltu!

— Lūdzu, — Henhūzens laipni atbild, un ved sāimi uz grāvi. Pienāk visi pie grāvja. Saime redz, ka leipas nav, bet Henhūzens neko neredz, skatās tikai gaisā un soļo uz priekšu. Nu, un iekšā gan!

Piedodiet, bet kāpēc es jums stāstu par Henhūzenu? Patiesībā es gribēju stāstīt, ka Ventspils rajona Izpildu komiteja un Latvijas PSR Komunālās saimniecības ministrija īsteno kanalizācijas notekūdeņu kolektora būvi Piltenē. Godīgi sakot, plānveidīgi īsteno. Pieņem vienu lēmumu,

saskaņo, pieņem otru lēmumu, gatavo trešo... Tā, piemēram, 1977. gada 22. februārī Ventspils rajona Izpildu komiteja pieņēma lēmumu, ka rajona Remonta un celtniecības iecirknim jāuzsāk kanalizācijas notekūdeņu kolektora un pārsūkšanās stacijas celtniecība Piltenē. Latvijas PSR Komunālās saimniecības ministrija celtniecības projektu apstiprināja un savukārt iepilnvoja, ka jau trešajā ceturksnī ventspilniekiem sniegs palīdzību arī apakšuzņēmēji — Ogres Remonta un celtniecības mehanizēto darbu iecirknis.

Pagāja gads, un 1978. gadā Ventspils rajona Izpildu komiteja atkal pieņēma lēmumu, ka rajona Remonta un celtniecības iecirknim kopā ar ogriešiem jāķeras pie kolektora būves. Arī šoreiz Latvijas PSR Komunālās saimniecības ministrija šo lēmumu atbalstīja un paziņoja, ka apakšuzņēmējiem jāķeras pie kolektora būves ne vēlāk kā 1978. gada otrajā ceturksnī.

Eurēkal! Beidzot es atcerējos, kāpēc stāstīju par Henhūzenu iekrišanu. Redzat, tā Piltenes kanalizācijas notekūdeņu kolektora būve nemaz vēl nav uzsākta.

J. JODS

— NU, VĪRI, KAD TAD ĶERSIMIES PIE ATTĪRĪŠANAS IEKĀRTĀMI

— DRŪMAS ZIŅAS. TĀM JAU NEDRĪKSTOT BŪT NEKĀDU DEFEKTU!

G. VINDEDZIS

— TAS NEKAS, AUDUMS IR ŪDENSNECAURLAIDĪGS.

E. RUSMANIS

— SAKIET, VAI ŠEIT NAV MANĪTS KĀDS MĒRKAĶĪS!
— PĒTERĪ, TEVI MEKLĒ!

G. BERZINS

SIEVIŠKĪBAS ALKAS

Ārdurvis vērs, raupjas rokas pagrūstas, un pēc brīža tā pati roka tās atkal aizcirta. Galtēnī kāds smags priekšmets atsitās pret zemi, nē, īstenībā tur krita nevis viens, bet vairāki priekšmeti, un nevienam no tiem nepiemita pienenes pūcīgas gaisīgums.

Mairis grūti nopūtās un nolaida klēpi avīzi. Naula nāca mājās. Pēcpusdienas miers bija zudis uz neatgriešanos.

Kad viņi tika precējušies, Mairis no sirds bija mīļojis savu laulāto draudzeni, viņa bija atbildējusi matā tāpat, un viņi bija dziļvojuši debesīgā satīcībā. Un viņa pagājuši tikai astoņi gadi, ja, nieka astoņi gadi, un Naula bija pārvērtusies līdz nepazīšanai, liegās kalnu gazeles vietā pa dzīvokli slāja... nu, viss cits, tikai ne gazele. Ak, Mairis bija vienkāršs ierindas inženieris, taču daba bija apveltījusi viņu ar neparasti jūtīgu dvēseli, kura sāpīgāk neka visas citas dvēseles izjuta katru likteņa vai dzīves — ja vien tas gadījumā nav viens un tas pats — lebusnījumu.

Naula ienāca un no pašām durvīm veltīja vīram smaidu.

— Ak tu jau mājās? Tas labi. Es bišķit nokavējos, saproti, tāda izdevība, es jau sen gribēju dabūt...

Mairis neklausījās, Naulai vienmēr kaut ko vajadzēja dabūt Naula pelnīja pletiekami, lai varētu dabūt. Vīram vismodernākos krekļus un frotē zeķes, un diezin ko vēl. Un pati viņa spilēja kājas vismodernākajos apavos, un tie viņai pļestāvēja kā zilonim pakavi. Kad tikko modē nāca krimplēns, Naula pilnīgi apkrimplēnējās, tas izskatījās šausmīgi. Mairis ar sāpēm noraudzījās savas sievas augumā, par tieksmēm uz korpulenci te nevarēja runāt, Naula bija vairāk nekā korpulenta, un viņš vaicāja sev, vai tiešām bijuši laiki, kad viņi abi staigājuši mēnesnīcā. Un Mairis kaut ko stāstīja, viņam pašam tikās, ka tās bijušas dzejas rindas, un Naulas galva atdusējās viņam uz pleca...

— Es šodien gandrīz sadevu priekšniekam pa kabi, — Naula sacīja, un Mairis nepatīkā sarāvās, un mēnesnīcas aina pa galvu pa kaklu izgaista no viņa iztēles. — Tā palaidies, ka bail. Es viņam teicu, būtu es vīrietis, es viņam tiešām krāmētu. Un tu zini, ko viņš man atbildēja? Es jau tikpat kā esot vīrietis...

— Naula smējās, viņa spēja smieties! — Kā tu domā, vai tas bija kompliments? — Es domāju, tā bija patiesības konstatācija, — Mairis rūgti sacīja, bet viņš to bija teicis nedaudz par velti, jo Naula jau atradās otrā istabā, tur viņa pašreiz vilka kājās šlūcenes. Mēnesnīca, Mairis vēlreiz iedomājās, mēnesnīca!

— Man Mirdza apsoliņa nāvīgos tomātu stādus, — Naula vēstīja no otras istabas. — Es teicu, nēmsu. Jauzrok tikai vēl viena dobite. Tev taču tā garšo tomāti!

Mairis tikai nopūtās. Jā, viņam garšoja tomāti. Bet viņš nespēja sevi saistīt pie rupjajiem zemes darbiem, viņš nejutās tiem dzimis, un viņš nespēja citādi, viņš nožēloja Naulu, kad tā veselīem cēlieniem kašajās pa dārzu. Viņa varēja tur rauties ka traktors, galvu nepacēlusi, un sīkpiļsoniski pricāties, kad viss zāloja un nesa auglus.

Naula iznāca no otras istabas un gribēja jau drāzties garām, bet tad apstājās un atkal smaidīja.

— Es tagad taisīšu ēst, — viņa vēstīja, it kā Mairim viņu majās kārtība jau kopš laika gala nebūtu skaidra. — Un tad es iešu darzā. Un tad man mašīnai ellas filtrs jāpamaina, kauns un negods tas ir, sen jau vajadzēja mainīt, bet kad es nevaru sataisīties! Un, zini, es skatījos, pēdējais laiks mums ārdurvis nokrāsots, ja vien paspēju, aizkriešu līdz bodē, varbūt tur ir kāda jēdzīga krāsa... Nē, smieklī gan ar to priekšnieku, — tikpat kā vīrietis, viņš sāka. Nu vai tad es tāda izskatos?

Mairis visu laiku bija klausījies aizturētu elpu, lai gan Naulas vēstījums, stingri ņemot, nemaz nebija tik interesants, jāteic pat, tas bija ikdienišķs un no galvas zināms. Bet Mai-

ris bija sācis ko domāt, pareizāk, viņa prātā rosījās kāda doma, negaldīta un satraucoša...

— Paklausies, — viņš teica, balsij ķeroties. — Tas tavš priekšnieks ir pateicis pilnu patesību.

— Ko niekus, — Naula sacīja labsirdīgi. — Kas par patesību, atradis arī. Un vispār, mīlāis, man nemaz nav laika, es tev jau teicu...

— Protams, ēst tālaisa, un tomāti jāstāda, un ellas filtrs jāmaina! Un pēc krāsām jāskrien! — Mairis izgrūda to ar tādu niknumu, ka Naula izbrīnīta paskatījās viņā. — To vien es dzirdu no tevis, mūžīgas darišanas, tikai darišanas, un pat kad tu vakara apspēdies pie televizora, kas taču laulātiem ļaudīm ir īsta miera osta... un kad es domāju, nu mēs parunāsim kā cilvēki... tad tu jau esi aizsnaudusies! Vai tu kādreiz esi palūkojusies uz sevi no malas? Sieviete, kas krāc televizora priekšā!

— Vai tad es krācu? — Naula izbijusies vaicāja.

— Skaidrs, ka krāc, — Mairis nežēlīgi atteica. — Es labi dzirdu. Pat pie televizora, iedomājies, tu ar mani nevari kā cilvēks pasēdēt! Citas sievas iet ar saviem vīriem uz teātriem un koncertiem, uz senās mūzikas koncertiem viņi iet, vai tu saproti, Palestrīna un Ereskobaldi, un diezin kas vēl! Bet man, lūk, tas ir lēgts, es netieku nekur, jo manai sievai, lūk, tomāti jāstāda! Un ellas filtri viņai jāmaina, un prasi, kas viss viņai vēl jādarā!

— Bet... — Naula iesāka un nepabeidza. Mairis drūmi paskatījās viņā.

— Vai es ko saku, kas jādara, to dari, bet vai par to tu neesi padomājusi, ka tev arī vīram laiks jāatlicina? Durvis, tu saki. Es vēl šodien skatījos uz tām durvīm, kas durvīm vainas, durvis kā durvis, kāpēc tev tās durvis jākrāso? Kurim kalmiņiem tad ir labākas? Nav jau istaba, tur es saprotu, istabā, tur duras acis. Istabā vajag. Vai es tev vārdu teicu preti, kad tu pērn dzīvokli krāsoji? Neviena vārda neteicu, vēl gāju no mājas ārā, klimtu apkārt kā tāds izstumtais, lai tikai tu te ērti varētu izkrieties! Es visu laiku esmu piekāpies, atzīsti taču! Bet vai tāpēc manai piekāpībai nekad un nekur vairs nebūs robežu? Un lūk, nu tas brīdis ir pienācis, un es saku: ne soli tālāk, un tev ar to būs jāreķinās! Citas sievietes ir kā sievietes, bet tev vai nu sarene vai stellatlēga rokā! Es arī reiz gribu kā cilvēks parunāt ar savu tuvāko par mūziku un dzeju! Tagad tu brīnies, ka tavš priekšnieks sāka, tu vairs neesot sievietei! Tu esi iznīcinājusi sevi sievišķību, lēni, bet neat-laidīgi tu to esi iznīcinājusi! Mana sirds asiņo, uz tevi raugoties! Pasaki, kāds tagad mēness?

Naula sabijusies vērs savā laulātajā draugā.

— Mēness? — viņa izstomija. — Kas par mēnesi?

— Kas par mēnesi, kas par mēnesi! Tas mēness, kas ple debesīm! Zem kura stariem mēs kādreiz staigājam! Varbūt arī to tu jau esi aizmirsusi?

Naulas seja bija tada izteiksme, it kā viņa mokoši pūlētos kaut ko atcerēties.

— Ak jā, — viņa bēdžot teica, — nu, protams, ka atminos. Tas bija tik skaisti, Mairi...

Viņa ātri aplūsa, nobijusies, ka Mairis varētu likt viņai kaut ko atcerēties.

— Bet tagad, tagad! — Mairis steigzināja. — Tagad ir augošais mēness, — Naula priecīgi teica. — Augošais, es zinu gan. Augošā mēnesi var pukes pārstādīt, bet dilstošajā nedrīkst, tad tās pašas dilst un nikst arī.

Viņa pat uzdrošinājās uzsmaidīt vīram, bet Maira seja sadrūma vēl vairāk.

— Pukes, — viņš teica ar tādu izteiksmi, it kā nupat būtu uzkodis ko ārkārtīgi rūgtu. — Pukes un gurķi, un tā joprojām! Gurķi un tomāti, lūk, kādi ir tavi apvārņņi!

— Bet saimniecībā visu vajag, — Naula taisnojās. Mairis ar vienu nesaudzīgu rokas

vēzienu notrieca pie zemes Naulas ilūziju bailīgos asņus.

... Sieviete! man vajagi! — viņš iebrēcām un Naula sarāvās balsas nojautās. Bet tas bija tikai vienu brīdi, Mairis turpināja: — Sievišķīgu sievieti, kura matus mazga ar zemju šampūnos, nē, pati viņa nemazga, viņai tas mazgā frizētāvē, un mājās viņa pārņak, smaržojot kā tāds brīnumains eksotisks zieds...

— Smaržas jau visādas var dabūt, ja tik vien tas nelaimes, — Naula lehubinājās, bet Mairis trauca tālāk.

— Savu mašīnu viņa ir likusi apkopt servisā, un diplomēts dārznieks uzkopis viņas rožu dobes. Viņa atnāk un nosēstas man preti krēslā, rokā viņai ir dzeju gramatiņa, un no tās viņa grib nolasiť man dažus dzejoļus...

Naula klusēja. Viņa klausījās Maira vārdos kā jaunā evaņģēlijā, un, kā jau tas mēdz būt ar visu jauno un negaldīto, uzreiz nebija pasākāms, vai viņa tam piekrit.

— Bet kad viņa bēdž lasīt, mēs ilgi kļusējam, un, kad viņa paceļ acis, es redzu tajās mirdzam asaras... Tikai skaistas un bagātas dvēseles raud par mākslas sniegto baudījumu. Vai tu kādreiz esi raudājusi par dzejoļiem?

— Vienreiz skolā, kad es nebiju iemācījusi un dabūju divnieku, — Naula pleticīgi teica. — Bet skolotājam nemaz nebija tiesību mani izsaukt, es biju slimojusi, viņa tikai bija ieēdusies uz mani, nāvīgi pretīga vecene tā bija, un lēlaka man divnieku.

— Klusē! — Mairis iesaucās, un Naula paklausīgi aplūsa, lai gan viņa būtu varējusi vīram pavēstīt vēl šo to interesantu no savas skolas dzīves. Bet viņš negribēja klausīties. Žēl, Naula domāja, un viņa sagatavojās klausīties vīru, vienam jau bija jāklausās, vienam ir jāklausās, citādi tā vairs nav ģimenes dzīve, tāpat kā tā bēdž tāda būt, ja viens no ģimenes locekļiem partrauc pūlēties otra labā.

— Ko lai ar tevi runā? Man nav ar tevi ko runāt, — Mairis paziņoja. — Ak, vēl šodien es tiku domājis par mūsu iepazīšanās laiku, un kāda tu toreiz biji, un es nesaprotu, pa kuru laiku tu tik šausmīgi parvērties! Jūs pārmetat mums, — viņš drūmi sacīja, lai gan Naula nekad nebija Mairim ko pārmetusi, — mums jūs pārmetat, bet nesaprotat, ka visa vaina slēpjas jūsos! Mēs alkstam sievietes, kuru redzot mums kļūst vieglāk dzīvot, kuru redzot mēs atcerētos senos brūnīnieku laikus... Sieviete, ēteriska būtne, maiguma un sievišķības iemiesojums, nevis krāsotājs, mehāniķis, dārznieks un pavārs! Ak Naula, vai tev vairs nav ne kripatiņas sievišķības?

— Vajadzētu būt, — Naula nepārliecinoši atteica. — Bet kad man nav laika...

— Isti sievišķīgai sievietei vienmēr ir pietiekami daudz laika! Saki, kad tu pēdējo reizi esi atšķīrusi dzejoļu grāmatu?

Naula atkal gribēja paskaidrot, ka viņai nav laika, taču izbīdās, ka ne pa jokam sadusmos savu laulāto draugu.

— Es atšķīrsu, — viņa solījās.

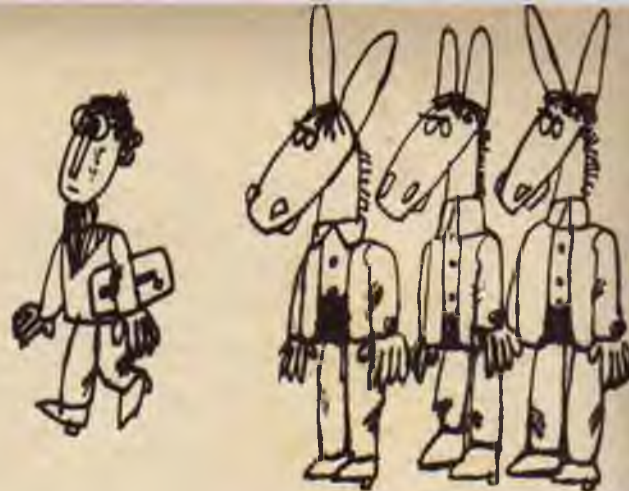
— Kad?

— Šodien pat. Tu tikai noliec man kadu... tu jau visas zini, tu tās lasi, tad noliec... Vai tu noliksi, jā?

Mairis gribēja teikt, ka Naulai jākeras pie savas sievišķības atjaunināšanas tūlīt, bet tad viņš iedomājās, ka tuvojas pusdienlaiks. Viņam pat jau gribējās ēst, bet virtuvē vēl bija klusums! Un tāpēc viņš deva sievai atļauju doties turp, un jau pēc īsa brīža sarauktu pieri klausījas ordināros trokšņus, kuri skanēja no turienes. Sievišķība, viņš domāja, ak tas būs grūts un sarežģīts ceļš, kamēr Naula to at-gūs, un īstenībā viņš ne parāk ticeja, ka jebkad... Naula rīkojās virtuvē, un Mairis sēdēja starp gramatu plauktiem vientuļš un nesa-prasts, tik nesaprasts ka parasti savās majās. Un tikai viņa gars redzēja brīnumainu, dzīve neskatamu tēlu, un tā bija maiga, skaista sievišķīga sieviete, tā uzsmaidīja Mairim no ne-aizsniedzama tāluma, un roka tai bija greznu iesiets dzejoļu krajums.

Смеховик

BULGĀRU SATĪRAS UN HUMORA IZDEVUMS

— BŪS JĀPAŅEM PRIEKŠĀ, ATRAUJAS NO KOLEKTĪVA...

V. MINCEVA

— IEGUVU JAUNU SINTĒTISKU AUDUMU!
— BET ES IZAUDZĒJU KODI, KAS ĒD TĪKAI ŠO AUDUMU!

B. ZLATANOVS

G. RAJEVS

— VISMĀZ ŠIS NEVAR PATEIKT, KA IZDZĒRIS TĪKAI VIENU GLĀZITI...

V. ILIJEVS

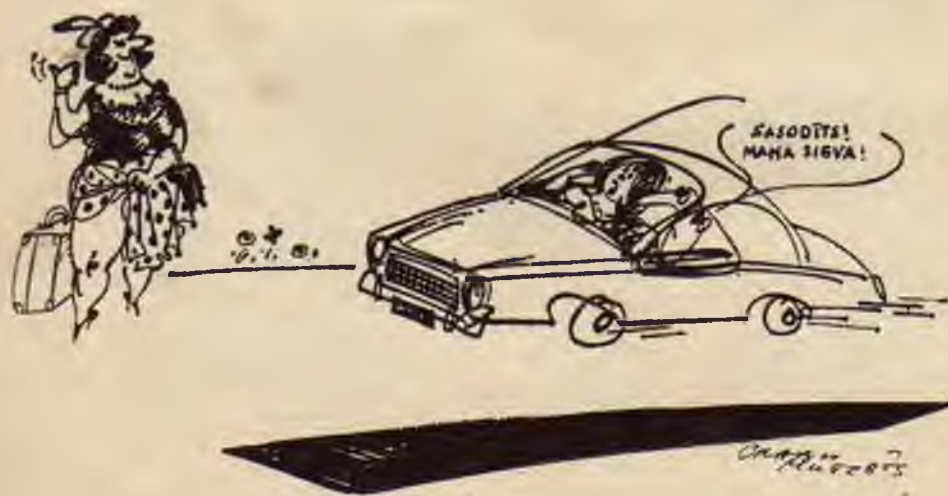
REVIDENTI: — VISĀDĀ CITĀ ZIŅĀ KASIERIS IR EŅĢELIS. RĒKINI VIŅAM IR VIENMĒR TĪRI.

T. PINDAREVS

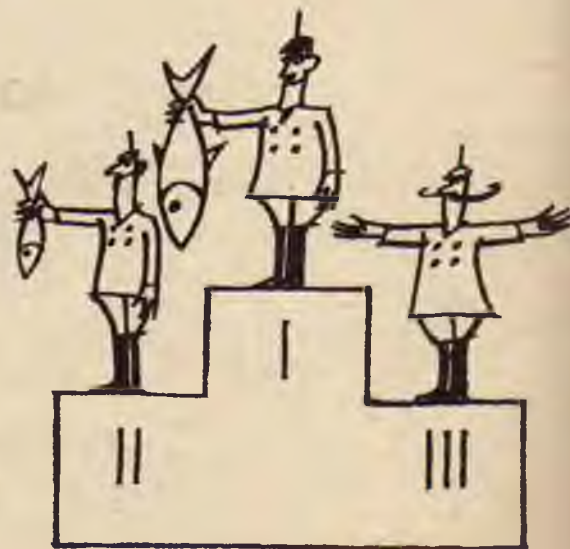
— VIENS, DIVI, DIVI, DIVI...

V. ILIJEVS

AUTOSOKS.

S. MITOVS

H. MEME

— KĀDAS VARAVĪKŠMAINĀS PAYERAS TĀLES!

U. MEZAVILKS

Un kas par to

(Pārmīļa monologs)

Suns re! mēnesi,
un kas par to?

Tu e! sēnēs
un neprāto.

Vista lec laktā,
un kas par to?

Tu pullec krastā
un neprāto.

Āzis gāž žogu,
un kas par to?

Tu aizver logu
un neprāto.

Gailis riez seksti,
un kas par to?

Tu maini vesti
un neprāto.

Mārcis ķer vēžus,
un kas par to?

Tu blīsties blīžu
un neprāto.

Blusa kož skaustus,
un kas par to?

Tu piecus rausī
un neprāto.

Cits raujas vai pušu,
un kas par to?

Tu gaipā muļas
un neprāto.

MULĶĪGS IEROSINĀJUMS

Vēlu naktī atgriezāties no viesībām.

— Kurp tu mani vedī — leprastījos Kazimīram, kad asfaltētā iela pārvērtās dubļainā nomaļos ceļā.

— Gribu tev parādīt, kur tagad strādā Lonija, — vīrs atbildēja.

Nesen viņš bija drusku par daudz ienāmis un tagad gribēja izpirkties. Mēs ar Loniju no pārnā gada esam naidā. Neatceros kālab, bet esam. Biju dzirdējis, ka viņa pārcēlta darbā uz kādu galīgi nomaļo bodīti.

— Lūk, — Kazimīrs rādīja sašķiebušos būdali ar mazu skurstenīti. Skaidrs, Lonija ir čūska, bet tādu graustu pat viņai es nenovēlētu. Būs jāizsaka līdzjutība — ar šo domu spuldzes pustumsā saburtoju, ka šajā tirdzniecības punktā pārdod petroleju, iepērk lupatas, vecus dzelžus un makulatūru.

— Vai ko dod? — nez no kurienes radusies, man aiz muguras stāvēja dāma labākajos gados.

— Vāi jau nā, bet no rīta te būs persiešu paklāji un kristāls, — nīgrī paziņoja.

— Vēl, gāžas žurpi — labākie gadi notaurāja.

— Ja nedabūjām šajā pilsētiņā naktsmājas, no rīta dabūsim tepikus. Nebūs velti ekskursijā braukts.

Mēs ar Kazimīru smējāmies locīdamies, kad ekskursanti kārtojās rindā. Tā augs apbrīnojami ātri. Tuvējās mājās iedegās uguns, un ļaudis sfeldzās žurp. Daži nāca ar ķebjiem, viens atnesa saliekamo gultu.

— Pietiks skatīties uz tiem ēzeļiem, ejam mājās! — Kazimīrs teica.

Labi izgulējusies, nolēmu rītā doties pie Lonijas. Būdam klāt netiku. Ik pa brīžam cauri pūlim izlauzās kāds ar smagu saini.

— Kas te notiek? — pajautāju vienam sievišķim.

— Septītais pasaules brīnums, — šajā ūkt pārdod persiešu tepikus un kristālu Uzož gan ļautņi tādas lietas, jau naktī esot stāvējusi rindā...

Kam man vajadzēja iet Kazimīram līdz uz mājām? It kā es nezinātu, ka vīriešu lerosinājumi vienmēr ir mulķīgi.

MĒRIJA MUŠA

MĪĻO «DADZI»!

Ir paruna, kas apgalvo, ka nelaime nenākot brēkdama. Taču Alūksnes pilsētā par spīti vecajai parunai nelaime tomēr tuvojas brēkdama. Pašā pilsētas centrā, netālu no rajona izpilddomkomitejas ēkas A. Drīzuļa ielā, ir novietota milzīga degvielas cisterna, kura nav ne iezogota, ne apsargāta. Un no cisternas puses bieži atskan lamu vārdi kopā ar pudeļu piesitieniem, dzirdama sērkokļu kārbīgu grabināšana un gaisā paceļas dūmu strūkliņas. Vārdu sakot, nelaime brīdīt brīd, tikai brīnums, kā to neredz un nedzird ne izpilddomkomiteja, nedz milicijas nodalījums.

Vai tu, «Dadzī», viņus nepadursīti, kamēr vēl nav pienācis nelaimes brīdis?

I. KODOLS,
Alūksnē

«DADŽA» KONSULTĀCIJA

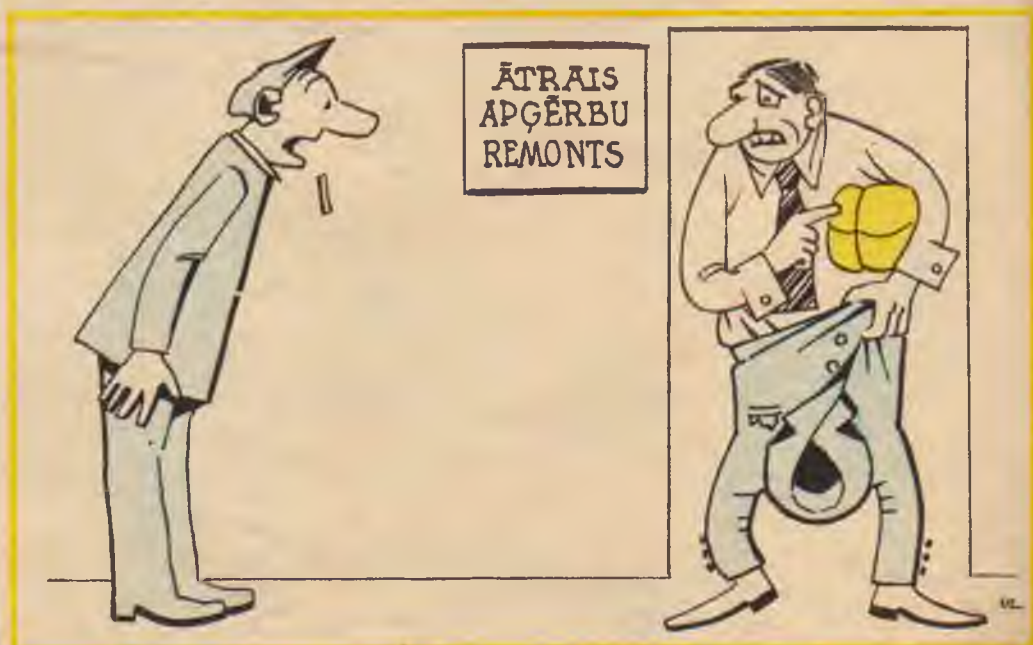
JAUTĀJUMS. Uz kuru no Rīgas apkaimēs putnu fermām ved 13. maršruta autobusu?

ATBILDE. Izziņas sniedz Rīgas autobusu parkā.

JAUTĀJUMS. Kāpēc Jūrmalas līdagaļā pa vakariem ved pastaigā suņus, lai gan tas ir stingri aizliegts?

ATBILDE. Aizmredzot aizliegums jāatceļ, tad varbūt nevedīs.

DR. SINEPE

— JOS NEVARAT IEDOMĀTIES, KĀ VIŅŠ IZREMONTĒJA MANAS BIKSES...

E. RUSMANIS

Viena vienīga netaisnība

Amerikā vai katras pilsētas, grāfistes un katra štata tēvi lauza galvas, gudrodami jaunus panākumus, kā palielināt nodokļu iekasēšanu valsts kasē. Par visu, kas atrodas virs zemes — par ienākumiem, cigaretēm, alkoholiskiem dzērieniem, benzīnu, automašīnu stāvvietām, pirkumiem veikalos utt. — jau sen ir jāmaksā nodokļi. Tagad vairs nav iespējams pat nosaukt kaut ko tādu, par ko valsts kase nepiedzītu naudu.

Tieši tāpēc mani milzīgi ietekmēja ideja, ko izvirzīja Merivezers Sempls. Viņš ierosināja aplikēt ar nodokli tādu lietu, kas nevienam pat prātā nebija ienākusi.

Sempls savu plānu izklāstīja slepenā sēdē Bliņdingas štatā.

— Lēdijas un džentlmeņi, — viņš iesāka. — Esmu, liekas, atradis to, kas ir vajadzīgs. Es ierosinu uzlikt nodokli skriešanai.

— Skriešanai? — komitejas locekļi neizpratnē pārjautāja.

— Tieši tā, — Sempls svinīgi apstiprināja. — Mūsu dienās, — viņš turpināja, — sacīsim, šai pašā brīdī, tūkstošiem cilvēku rikšo pa mūsu grāfistes ceļiem, parku taciņām un pilsētu ietvēm. Un par to viņi nemaksā ne centu. Es uzskatu, ka viņi ar šo bezmaksas skriešanu jau nodarbojas pārāk ilgi.

Kāds no nervozajiem komitejas locekļiem vaicāja:

— Bet kā lai uzliet nodokli vīriešiem vai sievietēm par to vien, ka viņi skrien, lai stiprinātu savu veselību?

— Ļoti vienkārši, — Sempls atbildēja uz indīgo jautājumu, — saviem skrējieniem viņi izmanto par valsts naudu izbūvētos celiņus un ietves.

— Man pat prātā nebija ienācis, ka skrējēji var bojāt asfaltu un betonu — otrs komitejas loceklis brīnījās.

— Bet jūs pastaigājiet pa tiem un paši par to pārliecināties, — Sempls teica. — Itin visur ceļu pārsegums ir saplaisājis un bedrains. Iedomājieties kilogramus deviņdesmit smagu rikšoju vīrieti vai apmēram tikpat smagu skrejošu sievieti, un jums viss kļūs skaidrs. Būtu pavisam kas cits, ja viņi skriētu basām kājām... Un runa nav par kādiem atsevišķiem, bet gan par tūkstošiem vieglu skrējēju miljotājiem, kuri bojā

mūsu ceļus un ietves un par ko kādam ir jāmaksā.

Komitejas dāma apšaubīja Sempla ideju.

— Ja mēs sāksim aplikēt ar nodokļiem cilvēkus par nelieliem skrējieniem, — viņa sacīja, — tad ar to izraisīsim milzīgu sašutumu. Daudzi uzskata, ka tas praktiski ir vienīgais prieks, kuru viņiem vēl arvien atļauts saņemt par velti.

Sempls izsmēja dāmas šaubas un sacīja:

— Skriešanas miljotāji no šīs nodarbtības gūst tādu pašu apmierinājumu kā citi no alus vai cigaretēm. Turklāt viņus neviens nespiež skriet. Bet, ja viņi ar to grib nodarboties, ja viņi uzskata, ka rikšošana ceļ viņu tonusu, lai par to maksā.

— Cik lielu nodokli jūs iesakāt uzlikt? — kāds Semplam jautāja.

— Domāju, ka sākumā mums skrējējiem jāuzliet par pienākumu iegādāties speciālas atļaujas par pieciem dolāriem gadā. Atļauja tiks iespiesta uz īpaša kartona četrstūra un piestiprināta pie skrējēja muguras. Vēlāk mēs varēsim ieviest papildu maksu pa centam par katru noskrieto jūdzu — un tas ir vislielākais manas idejas jaukums, — Sempls viltīgi pasmaidīja. — Skrējēju vairums taču ir godkārtīgi ļaudis un tiem lielu prieku sagādā iespēja palepoties. Neesmu vēl sastapis nevienu skrējēju, kas nebūtu pārspīlējis dienā norikšoto jūdžu skaitu, tāpēc katrs no viņiem labprāt samaksās lēkos pensus, lai tikai izraisītu skaudību citos.

— Neko teikt, šai sistēmai var būt panākumi, — priekšsēdētājs dziļdomīgi sacīja.

— Bezmaksas skrējieni, — Sempls turpināja, — ir milzīgs robs Amerikas nodokļu sistēmā, un mums tas ir jālikvidē. Lai šie vārdi būtu vēl pārliecinošāki, viņš ar plaukstu uzsīta pa pulēto galdu.

— Jā, bet ko mēs atbildēsim saviem draugiem — skriešanas miljotājiem, kad viņi mums sacīs, ka nav taisnīgi uzlikt nodokli par fiziskiem vingrinājumiem? — kāds no komitejas locekļiem bažījās.

— Atbildiet viņiem, ka mūsu dienās visa dzīve ir viena vienīga netaisnība, — otrs komitejas loceklis deva padomu.

Ar to sēde beidzās.

ŠIS UN TAS PAR ŠO UN TO

— Komisāra kungs, — uz policiju zvana kāda tūriste, — muzejā man nozaga pārju kaklarotu!

— Pie jums tūlīt izbrauks specgrupa, — komisārs atbild. — Kā izskatās jūsu pērles!

— Kā tās!

— Lūdzu, val' jūs mani nevarat savienot ar direktoru!

— Viņš ir aizņemts.

— Es esmu viņa sieva.

— Visas tās saka.

— Vai tev ir izdevies redzēt mašīnu, kas var noteikt, kad cilvēks melo!

— Vai ir gadījies redzēt! Ar vienu no tām es esmu precējies!

Pacients sūdzas ārstam par sāpēm vēderā.

— Ko ēdēt vakarā!

— Sautētu teļa gaļu ar zirņiem.

— Vai zirņi bija daudzi!

— Simt astoņdesmit divi graudiņi.

— O, kā jūs to zināt tik precīzi!

— Bet, doktor, kā jūs domājat, ko lai es daru, kamēr sieva runā vienā ialdā...

— Renē, vakar tu atkal bijī piedzēries! — sieva saka vīram.

— Kas tev to teica!

— Tu pats teici, kad pārnāci.

— Un tu ņem par pilnu, ko saka piedzēries cilvēks!

— KAS ŠAJĀ LAUKĀ!
— JĀNOPLAUJ NEZĀLES, TAD JAU REDZĒS.

A. POTEMKOVSKIS
«Szpliki», Varšava

Jaukas svinības

Sanāksme notika svinīgos apstākļos. Uzkožamie bija uz goda, servējums augstākā mērā pieklājīgs, pie katra kuvēra pa ziedīnam.

Pieci darba gadi galu galā arī ir kaut kas.

Priekšsēdētājs Ščavņica uzrunāja sanāksmes dalībniekus.

— Dārgie kolēģi, — viņš teica. — Ar prieku, ar lepnumu mēs varam atskatīties uz savu veikumu. Es ar patiesu savijojumu paceļu glāzi uz visu to veselību, kuri veicinājuši mūsu panākumus!

Iedzērām pa simtam.

Atskanēja aplausi, pēc tam vārdu ņēma augstākās instances pārstāvis.

— Apsveicu visus ar paveikto, — viņš, celdams glāzi, teica. — Lai nākamajos gados kolēģu sasniegumi būtu vēl dziļāki! Uz visu klātesošo veselību!

Iedzērām, neslēpdami aizkustinājumu.

— Pievienodamies augstākās

instances pārstāvja vārdiem, gribu pateikt, ka mūsu kolektīvs uz šo sanākumi ir ieradies pilnā sastāvā. Simtprocentīgi! — magistrs Konkulčipanskis paziņoja. — Domāju, šis skaitlis kaut ko nozīmē! Par mūsu nodomu izdošanos!

Iedzērām vēlreiz pa simtam.

Noskana kļuva patiesi sirsniņa.

— Kolēģi, — direktors Pļuha teica. — Es runāšu īsi. Esam padarījuši daudz un varam cerēt, ka turpmāk mūsu pūliņi atturības propagandā, audzināšanas un izskaidrošanas darbs, ko veicām Iesniegumu Izskatīšanas Biroja ietvaros, dos vēl lielāku labumu antialkoholisma idejai. Es dzeru par mūsu ieceru piepildījumu!

Dimdoši aplausi. Tubrālības. Spontānas runas.

Kopumā svinības izdevās lieliski.

Vienīgi mazliet par ilgu turpinājās.

«Eulenspiegel». Berlīne

ĒRZEMJU HUMORS

«Le Rire». Parīze

«Eulenspiegel». Berlīne

«Pourquoi Pas?». Brisela

«Urzica». Bukareste

«Karuzela». Lodza

«Pavliha». Ļubjana

«... sunim jānodrošina laba vieta...»

«Quick». Minhene

Smīta režīms Rodēzijā sācis sadarbības ar kolaboracionistiem no vietējo afrikāņu vidus.

Laikrakstu ziņa

— Lūk, cik aizkustinoši bal mazākums var sadarboties melno vairākumu.